

en het er toe hebben verleid, de wereldheerschappij na te streven, moeten voor altijd geëlimineerd worden, want het is onze overtuiging dat een nieuwe orde van vrede, veiligheid en recht niet mogelijk is zolang het onverantwoordelijk militarisme niet is uitgebannen.

Totdat zulk een nieuwe orde gevestigd is en totdat er overtuigende bewijzen zijn dat Japans oorlogspotentieel is vernietigd, zullen punten op Japans gebied, door de bondgenoten aan te wijzen, bezet worden teneinde de verwezenlijking van de doelstellingen te verkrijgen die wij hier uiteenzetten.

De bepalingen van de Verklaring van Cairo zullen worden uitgevoerd en de Japanse soevereiniteit zal beperkt worden tot de eilanden Honsjoe, Hokkaido, Kioesjoe, Sjikokoe en de door ons te bepalen kleinere eilanden. Na volledig ontwapend te zijn zal aan de Japanse militairen worden toegestaan, huiswaarts te keren met de gelegenheid, een vreedzaam en productief bestaan op te bouwen.

Wij zijn niet voornemens, de Japanners als volk tot slavernij te brengen of Japan als natie te vernietigen, maar streng recht zal worden gedaan aan alle oorlogsmisdadigers, met inbegrip van diegenen die jegens onze gevangenen wreedheden hebben begaan.

De Japanse regering zal alle obstakels verwijderen die de herleving en versterking van democratische tendenzen onder het Japanse volk in de weg staan. Vrijheid van meningsuiting, vrijheid van godsdienst en van denken zowel als eerbied voor de fundamentele menselijke rechten zullen ingevoerd worden. Er zal aan Japan worden toegestaan die industrieën te handhaven welke zijn economie in stand zullen houden en het mogelijk zullen maken, billijke herstelbetalingen te vorderen, maar niet die welke het in staat zouden stellen zich opnieuw voor een oorlog uit te rusten. Daartoe zal het toegang verschaft worden tot grondstoffen, wèl te onderscheiden van beheersing daarvan. Te zijner tijd zal aan Japan worden toegestaan, deel te nemen aan het wereldhandelsverkeer.

De bezettende strijdkrachten van de bondgenoten zullen uit Japan teruggetrokken worden zodra deze doeleinden zijn bereikt en er in overeenstemming met de vrijelijk uitgedrukte wil van het Japanse volk een vreedzaam gearde en verantwoordelijke Japanse regering is.'

Deze verklaring werd op 26 juli '45 wereldkundig gemaakt.

Soezoeki en Togo waren er voorstander van dat Japan de verklaring zou aanvaarden. Maar niet onmiddellijk! De legerstaf die fel tegen elke capitulatie gekant was, wist om te beginnen al te bereiken dat de voor Japan relatief gunstige passages niet in de Japanse pers verschenen. De minister-president en de minister van buitenlandse zaken hadden dus reden om een grootscheepse rebellie van de strijdkrachten te vrezen; zij wensten enige tijd uitstel van een positieve beslissing teneinde aan die strijdkrachten en aan de bevolking duidelijk te maken dat er niets anders op zat dan te capituleren. Soezoeki's eerste publieke reactie op de Verklaring van Potsdam was dan ook als voorlopig bedoeld. Ze kon niet